

Ja sabem què ha dit Europa sobre el fons de rescat

written by Llorenç Prats | 23 de juliol de 2020

Les institucions europees, és dir el que diuen les converses entre els seus diferents estats, no volen extingir-se en aquesta nova crisi econòmica derivada de la pandèmia del coronavirus. Han decidit ajudar als països més afectats, en especial els del sud que depenen molt del turisme i dels serveis.

L'aportació estructural que ha obtingut l'estat espanyol per tapar forats és de 140.000 milions d'euros, després de com el primer ministre dels Països Baixos, Mark Rutte (1967) s'hagi fet famós recordant als representants espanyols, amb una natural duresa, la seva mala gestió econòmica.

Però aquesta quantitat no és neta. Europa només deixarà marge de maniobra a l'estat espanyol sobre la seva meitat i tota la resta s'hauran de justificar o estaran condicionats a determinades polítiques públiques. Sense la part a justificar o condicionada el balanç de la participació espanyola en la negociació per sortir d'aquesta crisi seria desastrosa, en termes quantitativus.

Els prop de 70.000 euros condicionats en ajudes, en forma de crèdits que es miraran amb lupa, impediran al govern espanyol mantenir el seu programa "més progressista", tal com la seva coalició intenta defensar. S'haurà de revisar, a criteri dels mandataris europeus que han tancat l'acord del paquet d'ajudes, el sistema de pensions a la baixa i la reforma laboral a l'alça. Dues demandes que les patronals espanyoles, i també catalanes, ja havien aventurat com imprescindibles per poder aixecar el cap a partir de la tardor.

Sànchez, el president espanyol, ja havia afirmat que "volia derogar la reforma laboral, per restablir els drets laborals

que havien estat vigents fins al 2012" entre d'altres mesures dites "expansives". I aquest va ésser el principal punt de confluència per tancar un govern de coalició amb Iglesias, de Podemos, que en clau espanyola suposava establir el primer govern "més progressista" des de temps històrics.

Però tot plegat, atesos els compromisos que s'amaguen darrera la quantitat de 140.000 milions d'euros, pot quedar en no res tenint en compte les condicions europees de reducció de la despesa pública (principalment pensions) i d'augment de la productivitat (augmentant la simplificació de les relacions laborals).

La viabilitat del govern espanyol de coalició és una incògnita si es mira el document de confluència que el va veure néixer i el que les condicions de la crisi econòmica actual imposen, sense cap opció alternativa.

La posició neerlandesa en la negociació europea ha estat decisiva. És la que ha estat més dràstica davant les pretensions espanyoles. I tot i així, dins el seu context polític, la posició final del seu primer ministre Rutte, ha rebut fortes crítiques. Els seus conciutadans, en creixement visió euroescèptica, i veient totes les possibilitats que té damunt la taula el món britànic sortint del sistema europeu de presa de decisions, han parlat de "bogeria" sobre això de continuar finançant els països europeus del sud, tal com s'ha fet fins ara, en "un pou sense fons".

Tot i així, convé tenir present que les pretensions espanyoles passaven per obtenir molt més dels 140.000 milions en curs. Uns diners que dins el sistema de repartiment que s'ha establert segurament no acabaren per arribar a Catalunya, tal com tocava en bona part.